

Ментальність політична

Ментальність політична – поняття, яке характеризує вплив нац. ментальності як цілісної системи та її окремих елементів на політ. процеси, а також зворотню дію політ. сфери на ментальні риси народу. Підставою для виокремлення цього поняття є можливість диференціації об'єкта ментального відображення і виділення в ньому політ. компоненти. Настанови **М.п.**, як і ментальності загалом, є виявом колективного несвідомого. У ній вирішальне значення мають архетипи, їх певне поєднання.

У структурі української нац. політ. культури важливу роль відіграють такі ментальні риси як *інтровертивність* (зосередження особи на проблемах внутрішнього світу), *індивідуалізм* (прагнення до особистої свободи без належного ставлення до колективних проблем), *ескапізм* (намагання втекти від дійсності в світ ілюзій і фантазій), *громадоцентризм* (схильність до творення малих та інтимних груп-спільнот), *демократизм* (повага до прав і свобод іншої людини, волелюбність і рівноправ'я), *екзекутивність* (перевага жіночого начала), *кордоцентричність* (виявляється в сентиментальності, чутливості, розбудові моральних засад), *емоційність* (перевага емоційного начала перед інтелектом і волею), *толерантність* (терпимість та повага до інших).

М.п. народу трансформується зі зміною його політ. статусу. В умовах підневільного стану розвивається мімікрія, конформізм, формальне сприйняття суспільних ідеалів і норм, консерватизм, комплекс «меншовартості». Із здобуттям суверенітету поступово відновлюються автентичні риси ментальності, що є важливою умовою формування адекватної життєвим інтересам нації політ. культури.